

ilk öykü ALA

*Güneş Anadolu'yu severdi.
Suyun, toprağın ve gökyüzünün tüm bereketi bu ülkenindi.*

*Toprak Anadolu'yu severdi.
Dünyanın bütün buğdayı, üzümü, narı, baharatı bu ülkenindi.*

*Sular Anadolu'yu severdi.
Dereler, tepeler, yıldızlar ve bütün güzel masallar bu ülkenindi.*

Anadolu, yüksek dağların arasındaki derin vadilerin ülkesiydi.
Dağların karlı dorukları sabah sisi içinde yiter, görünmez olurdu.
Dağların vadileri seyrettiği yerlerde çimen rengi yaylalar uzanır,
İçinden sular geçen yemyeşil vadilerde çiçek çağlayanları akardı.

Anadolu, nice yaşamın saklandığı engin denizlerle çevriliydi.
Sonsuz ve sıcak kumsallarda altın rengi kumlar parıldardı.
Su öyle çok maviydi ki, görünmez cam gibi olur, yok sanılır,
Geriye yalnızca çakıl taşları, kayalar, balıklar ve yosunlar kalırdı.

Anadolu, sessiz ve büyük ovaların güneşli ülkesiydi.
Ovalara uzaktaki dağların ve göllerin serin kokuları gelirdi.
Esen ılık rüzgârlar, çok eski zamanların güzel şarkılarını söyler,
Tarlaların arasında kıvrılarak akan dereler bu seslere eşlik ederdi.
Anadolu'da gökyüzünün altı hayat doluydu.
Toprağın içi ve dışı canlı, kıpır kıpırdı.
Anadolu'da bin bir çeşit kuş, geyik, balık, böcek ve tilki,
Bin bir çeşit ağaç, ot ve çiçek yaşardı.

Anadolu, birbirine benzemeyen, ama birlikte yaşayan insanların ülkesiydi.
Bu bereketli toprakların çağrısına uyup, dört bir yandan gelmişti onlar.
Getirdikleriyle bulduklarını harmanlamış, bambaşka olmuşlardı.
Toprak onları bir kılmış, çalışana dilediğince vermişti.

Anadolu'da doğan çocukların şanslı olduğuna inanılırdı.
Bu güzel ülkenin insanları yürekle akli birlikte kullanmasını bilirdi.
Kimi gezip seyreder, düşünür, kimi efsaneler yaratırdı.
Kimi büyük kentler kurar, kimi dağları ve nehirleri yönetirdi.
Kimi geçilmez kayalara köprüler kurar, kimi heykeller yontardı.
Kimi renkli çömlekler yapar, kimi tanrıların dilinde konuşabilirdi.

Ala, yedi renkli Gökkuşağı Evi'nde işte bu ülkede yaşardı.
Hiç ayak basmadığı bu büyük ülkeyi seyrederek büyümüştü.
Aşağıya bir kez inebilir, sonra yeniden doğana dek evine geri dönemezdi.
Varlığının koşulu buydu ve bunu çok iyi biliyordu.

En yakın dostları Bilge Yağmur ve Deli Rüzgâr'dı.
Deli Rüzgâr ülkenin dört bir yanından şiirler ve şarkılar taşırdı ona.
Bilge Yağmur ise dinlediklerini ve duyduklarını anlamasını sağlardı.
Ala, dünyaya ve hayata dair hemen her şeyi onlardan öğrenmişti.

Deli Rüzgâr gençti.
 Neşeliydi, dur durak nedir bilmezdi.
 Aklına geleni yapar, gönlünün dilediği gibi eserdi.
 Mutlu olması mutsuz olması kadar kolaydı.
 Deli Rüzgâr heyecanlıydı, cesurdu, mertti, dürüsttü.
 Sonbaharda ağaçların kurumuş yapraklarıyla oynamayı severdi.
 Kışın karla kaplı yüce tepelerde, yazın sarı başak tarlalarında eser,
 İlkbaharı ipe çeker, doğanın şenliğini önüne katıp, tüm ülkeyi gezerdi.

Bilge Yağmur ustaydı.
 Sessiz, nazik ve güven dolu bir öğretmendi.
 Söylediği her şey doğruydu, eksigi yoktu.
 Yalnızlığı sevdiği kadar dostlarıyla olmayı da severdi.
 Hep çok sakindi; düşünür, dinler, izler ve seyrederdi.
 Çoğu ormanlarda, yaylalarda ve su boylarında gezerdi.
 Şiirler ve şarkılar dinlerken hiç dayanamaz hemen yağardı.
 Doğadaki canlılarla gizemli bir anlaşması vardı; onsuz hiçbir şey olmazdı.

